

yderne Antal er skrumpet ind, fordi Staten og det offentlige i stedsde højere Udstrækning have ydet Bidrag til Samfundet og Hjemmet, men det skyldes nærmest, at forskellige Opgaver af human og filantropisk Karakter ere blevne læssede over paa det private Initiativ, eller rettere, at det er gaaet op for Samfundet i dets Helhed, at der er flere store humane og filantropiske Opgaver, end der har været tidligere. Det er et stort Bidrag, Staten giver, men det er sikkert for lille. Der er ingen Tvivl om, at i dette Land findes der mange vanføre og lemlæstede, som man nøjes med at give en mindre god Behandling, og som maaske overhovedet ikke faa den Lægebehandling, som er nødvendig, ikke faa de Redskaber og de Materialier, der ere nødvendige, for at de nogenlunde kunne klare sig gennem Livet. Det gælder dog vistnok i særlig Grad den Landsdel, hvorfra jeg er, nemlig Jylland. De ærede Medlemmer ville have haft Lejlighed til at bemærke, at der i Bladenes Avertissementsspalter paa visse bestemte Tider staar markskrigerske Annoncer fra omrejsende Bandagister. Der er blandt dem en, der kalder sig Professor, han er det for øvrigt ikke, men han kalder sig det, hvor han har Titlen fra, ved jeg ikke, denne Professortitel indgyder Respekt, og Smaakaarsfolk faa ingen Vejledning i Teksten af de Blade, hvori Annoncerne staa. Resultatet er, at naar han har aabnet sin Klinik paa et eller andet Hotel i en eller anden Provinsby, stormer man faktisk Hottellet for at komme til, og denne udmærkede Bandagist og Videnskabsmand praktiserer dem i Reglen nogle Bandager paa, helst til urimelig store Penge, som de vedkommende søge at skaffe og ofte skaffe til Veje med stort Besvær. Undertiden passer det, de faa, men som oftest passer det ikke, og saa maa de gaa til de dygtige og indsigtfulde Folk, som have gjort det til Studium at blive Bandagist. De fleste af disse Mennesker ane ikke, at der er et Hjem for vanføre, eller at der er et Samfund for vanføre og lemlæstede, der er ingen, som giver dem Besked derom. Det er ofte saaledes, at Smaakaarsfolk, der i Reglen ikke læse meget, ikke blive bekendte med, hvad der findes af offentlige Institutioner i vort Land, og navnlig naar de skulle skrive, ere de i høj Grad ubehjælpomme. Derfor vil jeg gerne ved denne Lejlighed drage det Spørgsmaal frem, om der ikke var Mulighed for, at derovre i Jylland i en eller anden centralt liggende By — jeg kunde selvfølge-

lig helst ønske Aarhus, men det er jo ikke Hovedsagen — kunde gives de lemlæstede og vanføre i Jylland let Adgang til et saadant Hjem, hvor de kunde blive passede og plejede; det var jo muligt, antager jeg, at man kunde sætte en saadan Klinik i Forbindelse med et af vore gode Hospitaller i Jylland, saa vi derved kunde undgaa den Transport, som nu maa ske ved Rejsen fra Jylland til København. Jeg har i adskillige Tilfælde haft Lejlighed til at ledsage saadanne vanføre til København — der er vel ogsaa andre ærede Medlemmer, der have maattet gøre noget tilsvarende —, og det er en sørgelig Transport for de vedkommende, der undertiden ere i en ganske elendig Forfatning, de have været i Kvaksalvernes Hænder, og deres Tilstand er bleven daarligere, saa at hvert Trin de gaa, er en Lidelse for dem. Naar de rejse paa Damper, maa de rejse paa Dæksplads, og naar de tage med Toget, maa de tage paa 3die Klasse. Det vilde være en Befrielse og Lettelse for disse Mennesker og deres paarørende, hvis der var en Filial ovre i Jylland, hvor de kunde søge hen. Det viser sig da ogsaa i den Statistik, som findes i de aflagte Aarsberetninger, at det er et langt større Kontingent, der søger Hjemmet fra København og Sjælland end fra Jylland. Af voksne er der saaledes i det sidste Aar fra København blevet optaget 55 paa Klinikken og 43 fra det øvrige Land, hvoriblandt 13 fra Jylland. Af Børn er der fra København optaget 76 og fra Jylland 57. De se af disse Tal, at det navnlig for voksnes Vedkommende er et ganske forsvindende Antal, der kommer paa Hjemmet fra Jylland. Nu er det en velsignelsesrig Virksomhed, der udfoldes derude, og jeg vil benytte Lejligheden til her at sige Tak til de Mænd og Kvinder, der for mange Aar tilbage toge Arbejdet op for denne betydningsfulde Sag. Adskillige af disse Mænd og Kvinder have med store økonomiske Ofre været med til at sætte dette Foretagende i Gang. De have maaske ikke troet, at Opgaven var saa stor, som den var; og de have vel ogsaa ment, at naar de blot søgte at vække Samfundet til Bevidsthed om den Pligt, det havde, saa vilde det indse, at det havde denne Pligt. Men Samfundet, der antager sig vanføre og lemlæstede, er nu over 30 Aar gammelt og er endnu ikke naaet dertil, at det kan siges, at det har opfyldt sin Pligt overfor de lemlæstede og vanføre i vort Samfund; og er der nogen, der har Krav paa virksom Bistand og paa Medfø-